

اپریل ۲۰۲۴

خلاصه گزارش مشورت ها با زنان در سراسر کشور

تصویر: سازمان ملل متحد برای خانم ها/اسیدحبيب بیدل

پس منظر

این گزارش دیدگاه های زنان در سراسر افغانستان را در مورد وضعیت موجود و اولویت های آنها ارائه میکند. از زمان تصاحب قدرت در کشور از طریق نظامی در ماه اگست ۲۰۲۱ بدینسو، طالبان (که در اینجا از آن تاریخ به بعد بنام مقامات حاکم) یاد میشوند، احکامی را صادر کرده است که زنان را بطور سیستماتیک از زندگی عامه و موقف های تصمیم گیری تقریباً در تمام سکتور ها حذف و آنها را از ادامه تحصیلات متوسطه و عالی منع کرده است. تأثیر ناشی از این ممنوعیت ها بالای صحت روانی و جسمی زنان در افغانستان و در کل شیرازه اجتماعی افغانستان بی سابقه است.

از ماه اگست ۲۰۲۲ بدینسو، اداره زنان و برابری جنسیتی سازمان ملل متحد (UN Women)، سازمان بین المللی مهاجرت (IOM) و هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (UNAMA) بطور مشترک مشورت های ربع وار با طیف وسیعی از زنان افغان انجام داده اند و از پاسخ دهندگان دعوت کرده است تا در مورد موضوعاتی که بالای زندگی آنها تأثیر میگذارد بحث و گفتگو کنند.^۱ این مشورت ها اولویت ها و درخواست های زنان را به مقامات حاکم مشخص میسازد و به الزامات بین المللی جهت حصول اطمینان از مشارکت کامل، مساوی و معنی دار زنان افغانستان در هرگونه مباحثی در مورد آینده افغانستان در مطابقت با آجندای زنان، صلح و امنیت شورای امنیت سازمان ملل متحد،^۲ مأموریت یوناما،^۳ و اسناد پالیسی کلیدی سازمان ملل متحد، بشمول ارزیابی مستقل^۴ که در سال ۲۰۲۳ توسط هماهنگ کننده خاص برای افغانستان که توسط سرمنشی سازمان ملل متحد منصوب شده بود و همچنین قطعنامه شماره ۲۷۲۱ شورای امنیت سازمان ملل متحد،^۵ کمک میکند.

۱ اداره زنان سازمان ملل متحد (UN Women)، هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (UNAMA) و سازمان بین المللی مهاجرت (IOM) قبل از نشست های شورای امنیت هر سه ماه یک بار با زنان افغان در داخل کشور مشورت میکنند. گزارش های مشورت های قبلی شامل ماه فروردی ۲۰۲۴، دسامبر ۲۰۲۳، سپتامبر ۲۰۲۳، جون ۲۰۲۳ و اگست ۲۰۲۲ است.
۲ برای دریافت اسناد پالیسی سازمان ملل متحد و معلومات بیشتر در باره جزئیات تعهد سازمان ملل متحد به آجندای صلح و امنیت زنان به اینجا مراجعه کنید: دیپارتمنت امور سیاسی و ایجاد صلح سازمان ملل متحد، صلح و امنیت.
۳ به شورای امنیت سازمان ملل متحد ۲۰۲۳، نامه مؤرخ ۸ نوامبر ۲۰۲۳ سرمنشی سازمان ملل متحد عنوانی رئیس شورای امنیت ۸۵۶۱/S/۲۰۲۳ مراجعه کنید.
۴ مأموریت یوناما توسط قطعنامه شماره ۲۶۷۸ مورد بازنگری قرار گرفت.

تازه ترین دور مشورت های ربع وار بین تاریخ ۱۷ و ۲۹ اپریل صورت گرفت. اداره سازمان ملل متحد برای زنان و تساوی جنسیتی (UN Women)، سازمان بین المللی مهاجرت (IOM) و هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (UNAMA) مشورت های گروپی آنلاین و حضوری را راه اندازی کردند و سروی های تلفونی را با تعداد ۸۸۸ زن افغان از مجموع ۳۴ ولایت^۱، در ۳۳ ولایت افغانستان انجام دادند. مشورت های حضوری با در نظر داشت ملاحظات ایمنی در سراسر ولایت ها صورت گرفت و به زنان افغان یک فرصت نادر داده شد تا گردهم بیایند، چالش های شانرا با زنان دیگر در میان بگذارند و تجارب شانرا به گوش بازیگران بین المللی برسانند. زنانی که بدین شیوه با آنها تماس حاصل گردید، مشورت های سه ماه قبل را مورد بررسی قرار دادند، در مورد تجارب خاص شان جزئیات ارائه کردند، نظریات خویش را در مورد چگونگی تعامل جامعه بین المللی با افغانستان ارائه و پیشنهادات شانرا جهت بهبود و تحقق حقوق زنان مطرح کردند. موضوعاتی که تحت پوشش قرار گرفت شامل ترکیبی از موضوعاتی تکراری و جدید بود. این گزارش های مشورت ها پروسه های عمومی دوامدار در گذشت زمان را در میان آنده زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، تحلیل میکند. بین ۲۴ الی ۳۱ درصد از زنانی که با آنها بین ماه دسامبر ۲۰۲۳ الی اپریل ۲۰۲۴ مشورت صورت گرفت، حداقل در یک دور مشورت قبلی اشتراک کرده بودند.

این پروسه به طیف وسیعی از زنان افغان امکان آنرا مساعد کرد تا به آنها دسترسی صورت گیرد. زنان ساکن در مناطق شهری (۶۰ درصد)، زنان روستایی (۲۰ درصد)، و زنان ساکن در حومه شهر (۱۵ درصد)، زنان سرپرست خانواده (۳۵ درصد)، زنان بیجاشده داخلی (۱۵ درصد) و زنان عودت کننده (۸ درصد)، زنان شاغل (۴۳ درصد)، زنان بیکار (۵۱ درصد) و زنان دارای معلولیت (۷ درصد) پاسخ دهنده گان را تشکیل میدادند. یک سوم از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، در دوره های قبلی مشورت ها نیز شرکت کرده بودند.

مشورت ها با تعداد ۶۴ مرد در ۱۴ ولایت به صورت آزمایشی نیز انجام شد تا یک تحلیل تکمیل کننده ای در مورد نابرابری های جنسیتی در میان مردان و زنان افغان تسهیل شود و در عین زمان دیدگاه ها، اولویت ها و پیشنهادات مردان افغان در رابطه با حقوق زنان نیز جمع آوری شود. مردانی که با آنها مشورت صورت گرفت، دارای نشانگر های هویتی مشابه با زنانی بودند که با آنها مشورت صورت گرفته بود. با (۶۶ درصد) مردان در شهر، (۱۶ درصد) در روستا، (۱۹ درصد) در مناطق حومه شهر، (۲۰ درصد) بیجاشده گان داخلی، (۱۴ درصد) عودت کننده، (۵۶ درصد) با مردان شاغل و (۴۴ درصد) مردان بیکار، و (۸ درصد) مردان دارای معلولیت مشورت صورت گرفت.

یافته های کلیدی

”یک سال قبل، امید بیشتری وجود داشت، اما اکنون واقعیت نا امید کننده است.“

- مطابق به یافته های مشورت های قبلی، زنان تأکید کردند که با مقامات محلی بطور مکرر در مورد موضوعات مهم برای آنها تعامل و ارتباط نداشته اند، ۸۰ درصد آنها اشاره کردند که آنها یک بار هم با مقامات محلی در دوره سه ماهه قبل تعامل و ارتباط نداشته اند و ۱۶ درصد گفتند که با مقامات محلی تعامل و ارتباط داشتند. در مقابل، مردانی که حداقل یک بار در طول سه ماه گذشته با مقامات محلی ملاقات کردند، بیش از سه برابر زنان، یعنی ۵۳ درصد بود.
- تنها ۲ درصد از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، احساس کردند که تأثیر ”خوب“ یا ”کامل“ بالای نهاد های تصمیم گیری جامعه در مقایسه با ۱۸ درصد مردان داشتند. این ادامه ارقام ناچیزی است که در مشورت های قبلی تنها یک درصد از زنان چنین تأثیری را در سطح جامعه مشاهده کردند. زنان تأکید کردند که اغلب از نشست های عمومی کنار گذاشته میشوند و نمیتوانند بطور مستقیم با مقامات محلی تعامل و ارتباط داشته باشند. در عوض مجبور میشوند به اعضای مرد خانواده و جامعه اتکاء کنند تا به نمایندگی از آنها دادخواهی کنند. زنان این نکته را مطرح کردند که اتکاء به مردان برای مطرح کردن نظریات خود خطر عادی سازی حذف شدن آنها از سطوح مختلف تصمیم گیری را در قبال دارد.
- زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، دسترسی اندک به میکانیزم رسمی و غیررسمی حل و فصل منازعات (به ترتیب ۳ درصد و ۷ درصد) در مقایسه با مردانی که ۵۰ درصد از آنها به میکانیزم رسمی و غیررسمی حل و فصل منازعات دسترسی داشتند، گزارش دادند. زنان خاطر نشان کردند که از تأثیرگذاری بر زندگی خود در همه مراحل تصمیم گیری محروم اند و نمیتوانند بالای قوانین وضع شده بالای آنها تأثیری داشته باشند و نمیتوانند دیگران را در برابر نقض و تنفیذ حقوق کمی که توسط مقامات حاکم به آنها اعطا شده است، پاسخگو قرار دهند.
- در افزایشی از ماه جنوری ۲۰۲۴ بدینسو، ۶۴ درصد از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت بیان داشتند که در مقایسه با ۲ درصد از مردان^۲، بطور نگران کننده ای احساس میکنند که هنگام خارج شدن از خانه به تنهایی ”اصلاً“ احساس مصونیت نمیکند. در این راستا، مردان بیان کردند که احساس مصونیت آنها بطور قابل توجهی هنگام حضور در ملاء عام با یکی از اعضای اناث خانواده کاهش میابد، که با گفته های زنان در این زمینه همسو میشود که آنها توسط مقامات اداره حاکم و اعضای جامعه به دلیل حضور در انظار

^۱ همه ولایت ها به استثنای ولایت ارزگان رسیدگی شد، که سیلاب مانع اشتراک کنندگان را از حضور در مشوره های حضوری شد که برای منطقه جنوبی در قندهار برگزار شد.
^۲ در جنوری ۲۰۲۴، ۵۷ درصد از زنانی که مورد مشوره دهی قرار گرفته بودند گفتند در هنگام تنها بیرون شدن از خانه «اصلاً» احساس امنیت نمی کنند

عمومی هدف قرار می‌گیرند.^۸

- با تأمل در مورد موانع دسترسی به ارائه خدمات در سطح محلی، زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت از مقامات اداره حاکم خواستند تا مشارکت فراگیر جامعه در پروسه های تصمیم گیری محلی و طرح ارائه خدمات را با ایجاد پلتفرم یا نهاد های محلی زنان و تبلیغات در مورد برنامه های شاروالی در اولویت قرار دهند.
- هم زنان و هم مردان افغان احساس می‌کنند که جامعه بین‌المللی باید یک میکانیزم رسمی را برای تضمین مشارکت زنان در مجامع تصمیم‌گیری بین‌المللی برای بحث در مورد آینده افغانستان ایجاد کند. اکثر زنان و مردانی که با آنها مشورت صورت گرفت، گفتند که این امر میتواند با استفاده از حداقل یکی از روش‌های ذیل انجام شود: سهمیه ۵۰ درصدی برای نمایندگان زن در میان نمایندگان افغان، یک هیئت زنان افغان برای حضور در هر مجامع بین‌المللی که در مورد افغانستان بحث می‌کند، و تأسیس یک نهاد مشورتی زنان به جامعه بین‌المللی.
- بسیاری از زنان و مردان افغانی که با آنها مشورت صورت گرفت، اظهار داشتند که برای بهبود شرایط برای زنان، جامعه بین‌المللی باید "به زنان کمک کند تا مستقیماً با مقامات اداره حاکم صحبت کنند" (به ترتیب ۴۵ درصد تا ۴۱ درصد). در میان این افراد، هم زنان و هم مردان به طور کلی "به رسمیت شناختن اداره حاکم" را رد کردند (به ترتیب تنها ۴ درصد و ۳ درصد از این به رسمیت شناختن حمایت کردند).

روش‌های مشارکت گنجانیدن زنان در مجامع تصمیم‌گیری بین‌المللی

جامعه جهانی به طور کافی از منافع زنان افغان در مجامع بین‌المللی نمایندگی می‌کند

مقامات اداره دفاکتو به طور کافی از منافع زنان افغان در مجامع بین‌المللی نمایندگی میکنند

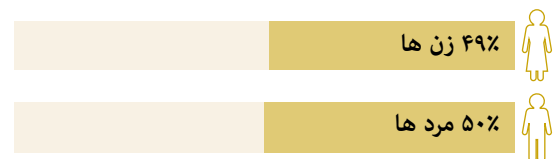

روشهای مشارکت زنان در مجامع تصمیم‌گیری بین‌المللی

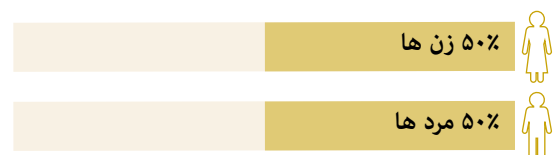
زنان افغان حداقل نیمی از شرکت کنندگان افغان را تشکیل دهند (سهمیه)

هیئت زنان افغان در کنار هر هیئت طالبان حضور داشته باشد

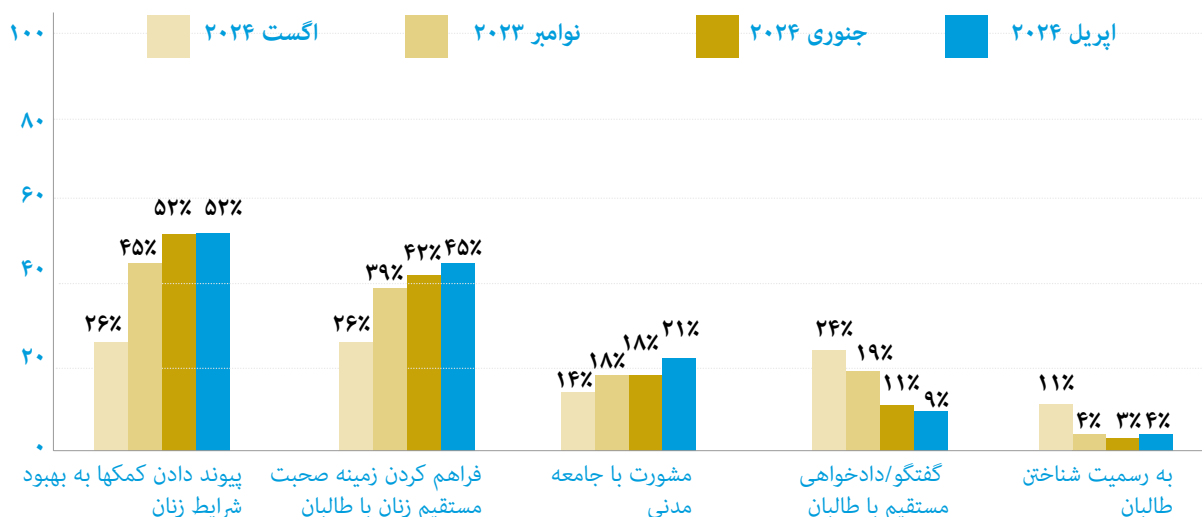

گروه مشورتی زنان افغان به جامعه جهانی مشاورت دهد

^۸ در پاسخ به این سوال که آیا هنگام بیرون رفتن از خانه به تنهایی احساس امنیت میکنید؟ مردان پاسخ دادند «کاملاً» (۷۵ درصد)، «تا حدی» (۲۳ درصد)، «اصلاً نه» (۲ درصد). در مقایسه، به این سوال که آیا با یکی از اعضای انانث خانواده هنگام بیرون رفتن از خانه احساس امنیت میکنید؟ مردان پاسخ دادند «کاملاً» (۳۱ درصد)، «تا حدی» (۶۲ درصد)، و «اصلاً نه» (۶ درصد).

زنان معتقدند که جامعه بین‌المللی باید شرایط زنان را بهبود بخشد از طریق:

یافته‌ها

تأثیر و تعامل

“در حالی که خانواده من روشنفکر است، ترس از عکس‌العمل‌های اجتماعی بالای آرزوی آنها برای دیدن موفقیت من غلبه میکند.”

زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت تأکید کردند که به ندرت با مقامات محلی اداره حاکم (یا مقامات محلی) در مورد مسایل مهم برای آنها تعامل میکنند. هشتاد درصد خاطر نشان کردند که در جریان دوره سه ماهه تحت پوشش این دور مشورت‌های اداره زنان سازمان ملل متحد (UN Women) - یوناما (UNAMA) - اداره مهاجرت بین‌المللی (IOM)، از ماه جنوری الی مارچ ۲۰۲۴، با مقامات محلی اداره حاکم تعامل نداشته‌اند. این عدم تعامل به ویژه در مناطق مرکزی^{۱۰}، جنوبی و جنوب شرقی (به ترتیب ۹۸ درصد، ۹۵ درصد، و ۹۲ درصد)، برخلاف مناطق پایتخت (۵۹ درصد) آشکار بود. تنها ۱۶ درصد از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت خاطر نشان کردند که در مقایسه با ۵۳ درصد از مردانی که با آنها مشورت صورت گرفت، یک یا چند بار در مدت زمان مشابه با مقامات محلی اداره حاکم تعامل داشتند.

میزان زنانی که با مقامات محلی اداره حاکم یک یا چند بار تعامل داشتند، در مناطق پایتخت (۲۶ درصد) و مناطق غرب (۲۲ درصد) بلندترین میزان بود که نشان دهنده تغییرات منطقه‌ای و تأثیر محرکه‌های محلی بالای نفوذ سیاسی محلی است. با آن‌ده از زنانی که مشورت صورت گرفت، اشاره کردند که زنان نمیتوانند با مقامات اداره حاکم در مورد مسایل مهم برای آنها ملاقات کنند و دلایل مختلفی برای این موضوع ذکر کردند. بطور مثال، آنها از ورود به ساختمان‌های ادارات اداره حاکم منع میشوند یا مقامات اداره حاکم از دیدن آنها امتناع می‌ورزند. در واقع، زنانی که قرار ملاقات با آنها داده شده بود، گزارش دادند که خود مقامات اداره حاکم بخاطر ملاقات با آنها با عواقبی مواجه شدند.

مردان و زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت خاطر نشان کردند که مسائلی که به طور خاص بالای افراد یا سایر اقشار گسترده جامعه (مانند اطفال) تأثیر میگذارد، برای مردان آسان‌تر است که با مقامات اداره حاکم مطرح کنند. با این حال، تعامل با مقامات اداره حاکم در مورد مسائل حکومتداری یا درخواست برای تغییر ساختاری، مانند حقوق زنان و نمایندگی زنان، از دریچه مخالفت با مقامات اداره حاکم تفسیر میشود و حتی برای مردان غیرممکن است که همچو مسائل را مطرح کنند. حتی بزرگان محل و رهبران مذهبی که چنین موضوعاتی را مطرح کنند، با عواقب منفی روبرو میشوند.

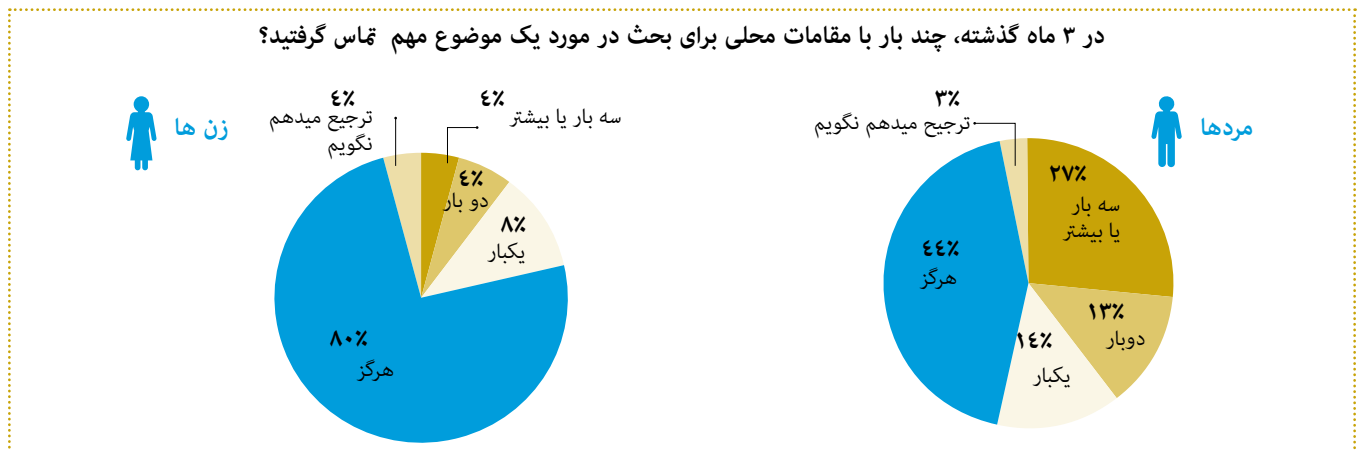
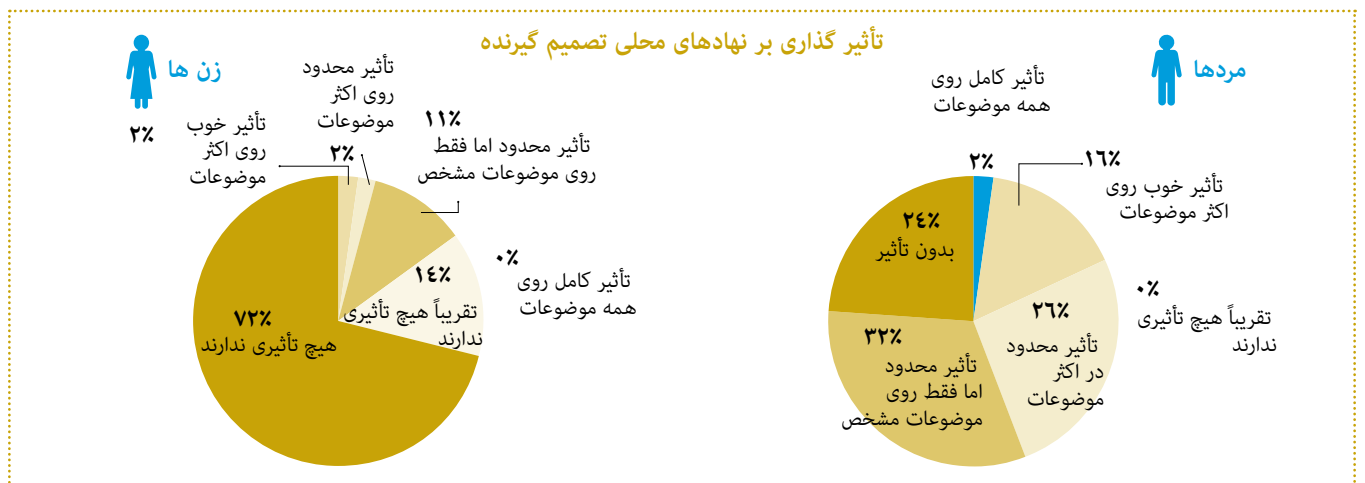
^{۱۰} در مقایسه، ۴۴ درصد از مردان گزارش دادند که آنها «هیچگاهی» با مقامات محلی برای بحث در مورد مسائلی که برای آنها مهم است، تعامل نداشته‌اند.

^{۱۱} در مناطق مرکزی، ۷۶ درصد از پاسخ‌دهنده‌گان هزاره و ۲۴ درصد تاجک معرفی شدند که تقاطع قومیت و جنسیت را در دسترسی به تصمیم‌گیری در شرایطی نشان میدهد که مقامات اداره حاکم تقریباً بطور منحصراً پشتون هستند و سابقه خشونت و تبعیض علیه سایر اقوام را دارند.

بسیاری از زنان و مردان تأکید کردند که تعامل با مقامات اداره حاکم معمولاً و به طور مؤثر از طریق افراد با نفوذ، مانند جامعه مرد یا رهبران مذهبی با روابط شخصی با مقامات اداره حاکم انجام میشود. اتکاء به روابط شخصی برای دسترسی به صاحبان قدرت که عمدتاً از وضعیت موجود جامعه نمایندگی میکند، برای استقرار نظام های موجود قدرت و تقویت به حاشیه رانده شدن آنهایی که از چنین دسترسی برخوردار نیستند، کار میکند. یکی از روش های رایج برای زنان برای کار از طریق رهبران محلی این است که ابتدا از سرپرست خانواده خود درخواست کنند که به نوبه خود از یک رهبر جامعه درخواست کند و سپس از آنها بخواهد که بطور مستقیم از یک نهاد تصمیم گیر جامعه یا مقامات محلی اداره حاکم درخواست دهند. در هر نوبت، خطرات زیادی وجود دارد که نیازمندی ها و درخواست های زنان کنار گذاشته شود. بدتر از آن، اقدامات اداره حاکم عمداً فضایی را ایجاد کرده است که در آن مزایای بالقوه دادخواهی برای خود بیشتر از خطر آسیب واقعی است. اعمال این اصل "مینیمکس - کم کردن حد اکثر ضرر ممکن" - به این معنی است که در واقع، زنان و متحدان مرد آنها اغلب حتی مسائلی را مطرح نمیکنند، زیرا درخواست بهبود وضعیت زنان بهانه ای است که مقامات اداره حاکم برای محدود کردن و نقض بیشتر حقوق آنها استفاده میکنند.^{۱۱}

کانال دیگر برای تصمیم گیری در شرایط کنونی از طریق شوراهای محلی است که در آن زنان معمولاً از مشارکت محروم میشوند. تنها دو درصد از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت احساس کردند که تأثیر "خوب" یا "کامل" بالای نهاد های تصمیم گیری در مقایسه با ۱۸ درصد از مردان در جامعه دارند. برخی از زنان متذکر شدند که زنان مسن تر (بالای ۵۰ سال) در جامعه به احتمال زیاد حق اشتراک در جلسات شورای محلی را دارند که نشان دهنده تقاطع سلسله مراتب جنسیتی و سنی است.

زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت نابرابری جنسیتی را در دسترسی به میکانیزم رسمی حل و فصل منازعات گزارش دادند. دسترسی زنان به این میکانیزم ها برای حل و فصل منازعات به ترتیب ۳ و ۷ درصد در مقایسه با ۵۰ درصد در میان مردان (برای هر دو) بود. این امر باعث میشود که زنان بدون هیچ راهی برای رسیدگی مؤثر به شکایات خود، باوجود نگرانی ها در مورد نحوه رسیدگی به نگرانی حساس مانند خشونت مبتنی بر جنسیت باقی بمانند. حتی در ساحتی که زنان از لحاظ تیوری یا نظری دارای حقوقی هستند که ظاهراً توسط طالبان تضمین شده است^{۱۲}، عدم موجودیت میکانیزم حل و فصل منازعات، اجرا و تحقق آن حقوق محدود اعطا شده توسط اداره حاکم را تضعیف میکند.

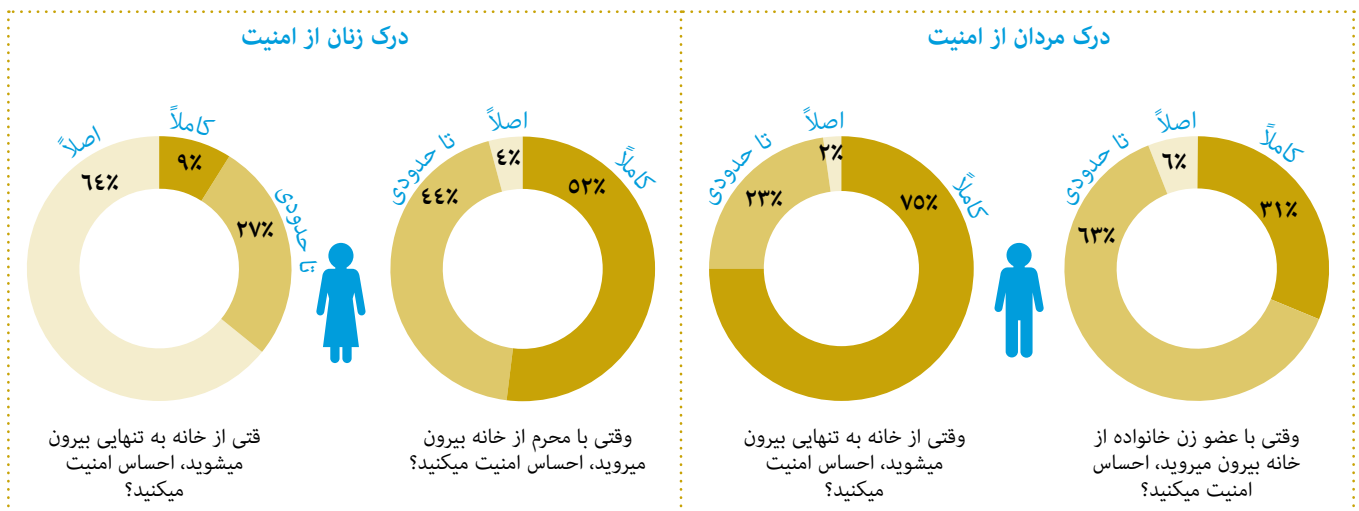
^{۱۱} قانون مینیمکس یک استراتژی تصمیم گیری است که سناریو هایی که خطر و عدم قطعیت را شامل میشود بکار برده میشود. هدف آن به حداقل رساندن حداکثر آسیب و زیان ممکن است. در زمینه افغانستان تحت حاکمیت طالبان، حداکثر آسیب شامل تمامیت جسمانی، مصونیتی و حیثیت زنان انفرادی و همچنین زنان افغان در کل است.

^{۱۲} در ماه دسامبر ۲۰۲۱، اداره حاکم فرمانی در مورد مسائل مربوط به قانون خانواده صادر کرد، ازدواج اجباری زنان را ممنوع کرد، سنت بد دادن را ممنوع کرد، حق میراث را به زنان بیهوده داد و به مردانی که چندین زن دارند دستور داد تا با هر یک از آنها منصفانه رفتار کنند. اکثر زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت خاطر نشان کردند که این فرمان، به ویژه به دلیل ادامه ازدواج های اجباری در جوامع شان، از جمله مقامات طالبان تطبیق نمیشود. برخی از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، در باره فرمان ماه دسامبر ۲۰۲۱ چیزی ننشیده بودند.

در حالی که زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت موافق بودند که امنیت کشور در افغانستان پس از پیروزی نظامی طالبان بهبود یافته است، آنها روی تمایز بین دولت و امنیت انسانی تأکید کردند. ۶۴ درصد زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، بطور نگران کننده ای در مقایسه با دو درصد از مردان اظهار داشتند که هنگام بیرون رفتن از خانه به تنهایی «اصلاً» احساس مصونیت نمیکنند. در مقابل، ۹ درصد از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، اظهار داشتند که در مقایسه با ۷۵ درصد مردان، هنگام بیرون رفتن از خانه به تنهایی «کاملاً» احساس مصونیت میکنند. در حالی که خطر گیر ماندن زنان در پمب گذاری یا حمله مسلحانه طالبان از زمان تسلط آنها در ۲۱ آگست بدینسو کاهش یافته است، سایر اشکال آزار و اذیت هدفمندانه، تهدیدات و خشونت توسط اداره حاکم و تحکیم بخشیدن نورم های زیان بار اجتماعی جایگزین آن شده است که خطر خشونت مبتنی بر جنسیت برای زنان را افزایش میدهد.

مردان با تأیید گزارش های زنان مبنی بر اینکه هنگام بیرون رفتن در انظار عام توسط مقامات اداره حاکم و اعضای جامعه مورد هدف قرار میگیرند، اظهار داشتند که احساس مصونیت آنها هنگام بیرون رفتن از خانه با یکی از اعضای اناث خانواده^{۱۲} بطور قابل توجهی کاهش می یابد. این احساس شدید آسیب پذیری بر ماهیت جنسیتی نگرانی های ایمنی و شیوه ای که طالبان مردان را مسئول نقض محدودیت ها توسط زنان و دختران خانواده شان میدانند^{۱۴}، برجسته میسازد. این امر باعث میشود مردان احساس ناامنی کنند و مجبور شوند جهان بینی کنترل کننده و محافظه کارانه تری اتخاذ کنند. در حالی که تعداد قابل توجهی از زنان اظهار داشتند که هنگام بیرون رفتن از خانه با یک محرم^{۱۵} (در مقایسه با انجام این کار به تنهایی) احساس امنیت بیشتری میکنند، از سوی دیگر، مردان اظهار داشتند که بطور غیر مستقیم در معرض برخی از آزار و اذیت جنسیتی و تهدید خشونت هنگام حضور در ملاء عام با اعضای اناث خانواده قرار میگیرند.

با آنکه از زنانی که مشورت صورت گرفت به طور گسترده موافق بودند که ارائه خدمات تحت اداره حاکم در کنار افزایش مالیات، بدتر شده است. تصورات بین آنکه زنان و مردانی که با آنها در مورد سطح ارائه خدمات توسط اداره حاکم مشورت صورت گرفت، بطور قابل توجهی متفاوت بود. یک بخش عمده از مردان به این باور بودند که زنان به خدمات دسترسی داشتند که یک تفاوت بین تصور و درک مردان از وضعیت زنان و پیچیدگی ها و چالش هایی را که آنها در زندگی تجربه میکنند برجسته میکند.^{۱۶}

^{۱۲} در پاسخ به این سوال که آیا هنگام بیرون رفتن از خانه به تنهایی احساس امنیت میکنید؟ مردان پاسخ دادند «کاملاً» (۷۵ درصد)، «تا حدی» (۲۳ درصد)، و «اصلاً نه» (۲ درصد). در مقایسه، به این سوال که آیا هنگام بیرون رفتن با یکی از اعضای اناث خانواده احساس امنیت میکنید؟ مردان پاسخ دادند «کاملاً» (۳۱ درصد)، «تا حدی» (۶۳ درصد)، و «اصلاً نه» (۶ درصد).

^{۱۳} فرمان حجاب صادر شده توسط وزارت امور خارجه مشخصاً محرم یک زن را مسئول نظارت بر لباس او می کند.

^{۱۴} نود و شش درصد از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، اظهار داشتند که در صورت همراهی با یک محرم احساس «کاملاً» یا «تا حدی» امنیت میکنند.

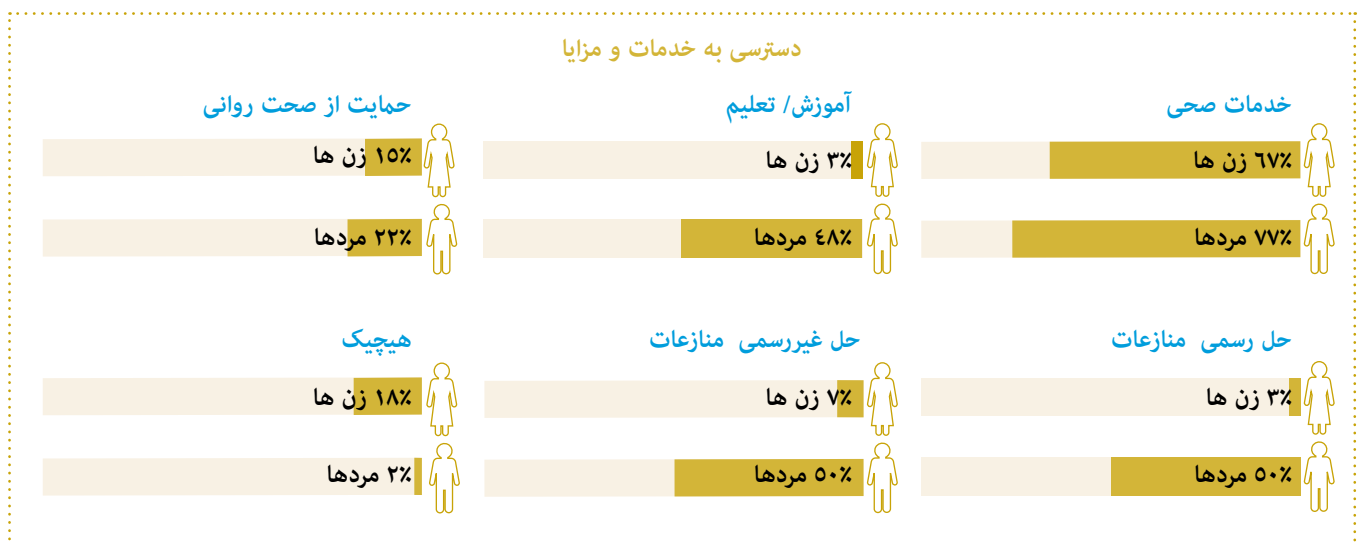
^{۱۵} تفکیک پاسخ های زنان و مردان در مورد ارائه خدمات اداره حاکم به زنان به شرح ذیل بود: خدمات صحنی (به ترتیب ۷۰ و ۶۳ درصد)، میکائیزم رسمی حل و فصل منازعات (بطور مثال محاکم) (به ترتیب ۵۰ و ۵ درصد)، میکائیزم غیررسمی حل و فصل منازعات (مانند میکائیزم حل و فصل به رهبری جامعه، شوراها) (به ترتیب ۴۵ و ۴ درصد)، حمایت از صحت روانی (به ترتیب ۲۰ درصد و ۱۱ درصد)، سرپناه اضطراری/اسکان موقت (به ترتیب ۹ درصد و ۲ درصد)، حمایت از بیکاری (به ترتیب ۵ درصد و ۲ درصد) و تعلیم (به ترتیب ۳ و ۲ درصد).

مردان در مقایسه با زنان، دسترسی بیشتری به ارائه خدمات در بخش تعلیم، حمایت صحت روانی و صحت را گزارش دادند که نشان دهنده خلای جنسیتی در دسترسی بیشتر است.^{۱۷} در حالی که، در تیوری، خدمات صحتی برای زنان همچنان قابل دسترسی است^{۱۸}، کیفیت خدمات در کنار افزایش قیمت ادویه و محدودیت هایی که مؤسسات غیردولتی را هدف قرار میدهد تعداد و دسترسی ارائه کنندگان خدمات را محدود میکند.^{۱۹} ممنوعیت های تعلیمی و تحصیلی و محدودیت ها بالای آزادی گشت و گذار احتمالاً دسترسی زنان و دختران به خدمات صحتی را بیشتر کاهش بدهد، زیرا پایپ لاین برای متخصصین مراقبت های صحتی تعداد زنان افغان را در این زمینه کاهش میدهد.

زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت بطور مثبت خاطر نشان کردند که کار های ساختمانی شاروالی انجام شده است و به نظر میرسد که منجر به بهبود شهرها گردیده و در مقایسه با دولت جمهوری اسلامی افغانستان پاک تر شده و برق به راحتی در دسترس مردم قرار میگیرد. به گفته زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، ارائه عادلانه و مؤثر خدمات بهبود یافته نیازمند آن است که اداره حاکم مشارکت فراگیر جامعه را در پروسه های تصمیم گیری و طرح ارائه خدمات با ایجاد پلاتفورم یا نهاد های محلی زنان جهت شنیدن مستقیم از زنان، تبلیغات در مورد برنامه های شاروالی و نظارت از خدمات در اولویت قرار دهد. با آنکه مردانی که مشورت صورت گرفت به تعامل با مقامات محلی اداره حاکم اشاره کردند و به لزوم انتصاب مقامات شایسته تأکید کردند و خاطر نشان کردند که در حال حاضر چنین چیزی به ندرت وجود دارد.

علاوه بر این، زنان از اداره حاکم خواستند تا محدودیت های گشت و گذار، تعلیم و تحصیل و اشتغال زنان را لغو کند که چنین یک امر هم نیازمندی زنان به خدمات اجتماعی را افزایش میدهد و هم دسترسی آنها را به چنین خدمات کاهش میدهد. در همین راستا، زنان و مردان بطور یکسان خواستار برداشتن همه محدودیت ها بالای مؤسسات غیردولتی شدند، زیرا این محدودیت ها توانایی این مؤسسات را برای ارائه خدمات ضروری و نجات بخش کاهش میدهد. موانع فرا راه زنان برای تعامل با نهاد های جامعه مدنی ملی و همچنین سازمان های بین المللی و بازیگران سازمان ملل متحد در این یافته ها مورد تأکید قرار گرفت که نشان میدهد مردان سه برابر بیشتر از زنان با این نهاد ها تعامل دارند.^{۲۰}

دسترسى به خدمات و مزایا خدمات صحتی

^{۱۷} در گزارش ارائه خدمات توسط اداره حاکم، مردان ارائه خدمات بیشتر در بخش تعلیم و تحصیل (۵۰ درصد در مقایسه با ۲ درصد از زنان گزارش شده است)، خدمات حمایت صحت روانی (۲۳ درصد در مقایسه با ۱۱ درصد) و خدمات صحتی (۷۷ درصد در مقایسه با ۶۱ درصد) گزارش دادند.

^{۱۸} با توجه به اینکه ممکن است کلینیک ها به روی زنان باز باشد، اما نگرانی های ایمنی، محدودیت های گشت و گذار، ترس از آزار و اذیت اداره حاکم و نورم ها یا هنجار های فرهنگی محدود کننده و مرد سالارانه همه استفاده زنان از این خدمات را که تا هنوز وجود دارد، کاهش میدهد.

^{۱۹} UN Women, IOM, UNAMA. ۲۰۲۴. خلاصه گزارش مشوره های سراسری با زنان افغان.

^{۲۰} تفکیک در این رابطه قرار ذیل است: زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت اظهار داشتند که یک بار هم با جامعه مدنی داخلی، فعالین مؤسسات غیردولتی (۷۳ درصد) یا مؤسسات بین المللی و سازمان ملل متحد (۷۶ درصد) در مقایسه بالترتیب ۳۸ درصد و ۴۸ درصد با مردان تعامل نداشته اند. در مقابل، ۴۴ درصد از مردان دو بار یا بیشتر با فعالین جامعه مدنی داخلی و مؤسسات غیردولتی تعامل داشته اند که ۲۸ درصد نشان دهنده تعامل با مؤسسات غیردولتی بین المللی و سازمان ملل متحد در مقایسه بالترتیب ۱۱ درصد و ۸ درصد با زنان بود.

«سنگینی این شرایط منجر به مبارزه روزانه با ناامیدی و ترس می شود، سردرد مضمینی که نمی خواهد از بین برود»

نشانه ها در رابطه با صحت روانی زنان و مردانی که با آنها مشوره صورت گرفت تصویر ویرانگری را نشان می دهد. اکثر زنان خودشان گفتند که صحت روانی آنها (احساس تشویش، انزوا، افسردگی) «خیلی بد» (۴۰ فیصد) یا «بد» (۲۸ فیصد) بوده است. در مقایسه با ۲۹ فیصد از مردان، تنها ۱۰ فیصد از زنانی که با ایشان مشورت شد بیان داشتند احساس می کنند صحت روانی «خوب» یا «خیلی خوب» دارند. در راستای الگویی که در مشوره جویی های گذشته مشاهده گردید، زنان در این دوره نیز بر این تاکید داشتند که صحت روانی آنها در مقایسه با دوره قبلی مشوره جویی وخیم تر شده است.

علی رغم این کاهش دوامدار در صحت روانی، نشانه هایی وجود دارند مبنی بر اینکه مقدار وخامتی که زنان در این رابطه گزارش می دهند در حال کمتر شدن می باشد - نتایج در این رابطه، از مشوره جویی های متواتر انجام شده، نشانگر کاهش دوامدار این ارقام است و در این دور آخر مشوره جویی ها نیز وجود دارند، که در آن ۶۵ فیصد زنان بیان داشتند که صحت روانی ایشان «به مقدار قابل توجه» یا «کمی» بدتر شده است، در مقایسه با ۹۱ فیصد در ماه مارچ ۲۰۲۳. صحت روانی همچنان یک مسئله بسیار مهم برای زنان و مردان افغان باقی مانده است، و با روندی که در بالا ذکر شد به شکل بالقوه ای نشانگر این است که داشتن صحت روانی ضعیف در جامعه عادی سازی می شود و یا اینکه صحت روانی زنان به بدترین حالت خود رسیده است.

زنانی که در این دوره مورد مشوره قرار گرفتند به تاثیر منفی سخنانی هبت الله آخندزاده، رهبر خودخوانده افغانستان تحت حاکمیت برحال، در ۴ حمل ۱۴۰۳ بالای صحت روانی خویش اشاره کردند، که در آن به اجرای دره زدن و سنگسار زنان بحیث بخشی از «مبارزه برای انسانیت» و حفاظت زنان در مقابل مفکوره های غربی در مورد حقوق زنان^{۲۱} وعده داد. زنان و مردانی که در سراسر افغانستان مورد مشوره قرار گرفتند برجسته ساختند که چگونه این بیانیه احساس دلسردی و ناامیدی زنان را افزایش داده، و باعث کاهش اعتماد به نفس و جرات ایشان گشته است. این سخنانی باعث تشجیع اعضای حکومت برحال و تقویت احساس برتری و مصونیت در قبال رفتارشان با زنان می شود.

مشاهده نشانه ها در مورد صحت روانی مردانی که مورد مشوره قرار گرفتند با تفاوت های بیشتر نسبت به زنانی که مانند ایشان مورد مشوره قرار گرفته بودند مشخص می شوند، اگرچه بخش های مشابهی گزارش دادند که صحت روانی ایشان از دسته بندی های «خوب» به سمت «خیلی بد» در حال سقوط می باشند^{۲۲}، و هیچ یک از مردانی که مورد مشوره قرار گرفتند صحت روانی خود را «خیلی خوب» ارزیابی نکرد. علی رغم وجود تفاوت های بیشتر در مقایسه با زنانی که مورد مشوره جویی قرار گرفتند، مردان نیز نشانگر وخیم تر شدن مشابه صحت روانی شان در طول زمان بودند، با درنظر داشت اینکه ۲۷ فیصد آنان متوجه شدند صحت روانی شان «به شکل قابل توجه ای وخیم تر شده است» و ۱۳ فیصد آنان گفتند که صحت روانی شان در طول سه ماه گذشته «کمی بدتر شده است».

سیستم فرامین محدود کننده که باعث سرکوب آزادی ها و حقوق فردی می شوند، و اجرای خودسرانه و بیرحمانه آنها، درکنار مشکلات اقتصادی به شکل طبیعی بر صحت روانی مردان افغان آسیب وارد می کند. در مقابله با پس منظر لغو سیستماتیک حقوق زنان، اعضای مذکر فامیل ها نقش حامیان زنان را ایفا می نمایند درحالیکه با چالش های خودشان، همچون مشکلات اقتصادی و صحت روانی و نگرانی های امنیتی، مواجه می باشند.

علی رغم مشکلات در روابط و تطبیق نورم های محدود کننده، اقوام مذکر اغلب اوقات حمایت عملی و عاطفی برای زنان اطراف خویش فراهم می نمایند همچون همراهی زنان بیرون از خانه، تسهیل دسترسی به آموزش و فرصتهای شغلی تا آن مقدار که قادر باشند، و تسلی دادن در هنگام ناامیدی. این امر نشانگر قدرت روابط فامیلی است، علی رغم درک اینکه این حمایت باید محدود به درون خانه باشد (به دلیل خطراتی که مردان بخاطر تخطی از پالیسی ها یا نورم های اجتماعی وضع شده از سوی مقامات برحال با آنها مواجه می باشند). با این وجود، زنانی که با ایشان مشوره انجام شد به شکل دوامدار به کاهش نفوذ خود در درون فامیل و در میان اقوام و خویشان اشاره داشتند.^{۲۳}

^{۲۱} حیات، بی. ۲۰۲۴. «رهبر طالبان می گوید تطبیق قانون شریعت می تواند منجر به سنگسار و کوب زدن شود.» تلویزیون آمو. افغانستان. ۵ حمل ۱۴۰۲.

^{۲۲} تفکیک مردانی که در این رابطه پاسخ داده اند به این شکل است: «خیلی بد» - ۳۳ فیصد؛ «بد» - ۲۷ فیصد؛ «معمولی» - ۲۱ فیصد؛ «خوب» - ۲۹ فیصد؛ «خیلی خوب» - ۰ فیصد.

^{۲۳} نفوذ زنان در درون فامیل به سرعت کاهش یافته است، و از ۹۰ فیصد در جنوری ۲۰۲۳ به ۲۲ فیصد در جنوری ۲۰۲۴ و ۲۸ فیصد در اپریل ۲۰۲۴ کاهش داشته است. نفوذ زنان پاسخ دهنده در میان قوم و خویش نیز کاهش مشابهی داشته است، و از ۳۴ فیصد در جنوری ۲۰۲۳ به ۷ فیصد در اپریل ۲۰۲۴ کاهش داشته است.

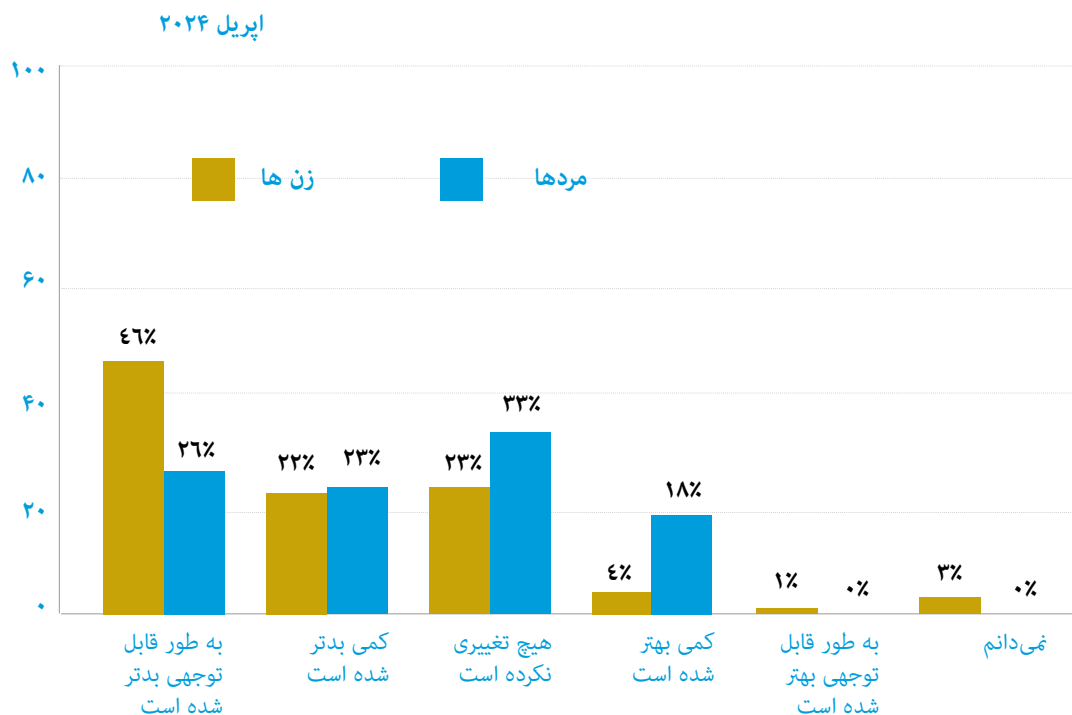
تولید درآمد

این مشوره جویی ها تصویر متفاوتی از درک مردان و زنان در مورد روابط فامیلی شان را به تصویر می کشد. چهل و دو فیصد زنان که مورد مشوره قرار گرفتند بیان داشتند که روابط شان با اعضای مذکر فامیل بدتر شده است، که در مقایسه ۲۲ فیصد مردان به این امر اشاره داشتند. زنانی که با ایشان مشوره شد بیان داشتند که چطور فشار اقتصادی باعث افزایش تنش روحی در خانواده می شود، و همچنان تغییر نگرش محافظه کارانه اعضای مرد خانواده در مورد آزادی زنان در راستای سیاست های محدود کننده مقامات حاکم را خاطر نشان کردند. این تمایز، بدون تعجب، نشان می دهد که زنان بیشتر متاثر می شوند از - و آگاه هستند از این که- محدودیت های جنسیتی بطور منفی روابط شان را با اعضای مرد خانواده متاثر می سازد.

این دور مشوره جویی ها نشانگر ظهور تفاوت براساس جنس در قابل توجهی در چشم انداز مالی افرادی که مورد مشوره قرار گرفتند می باشد، که در آن در مقایسه با ۴۹ فیصد مردان، ۷۰ فیصد زنان افغان وضعیت بدتری در طول سه ماه گذشته را گزارش کردند. علاوه، زنان بیان داشتند با موانع مضاعفی در دسترسی به مکانیزم های حمایت مالی مواجه اند، همانگونه که این امر بواسطه سهم نسبتا کمی از زنان که قرضه دریافت می کنند (۱۳ فیصد) و از اقارب خویش در خارج از کشور پول دریافت می نمایند (۲۲ فیصد) برجسته ساخته شده است، که این مقدار برای مردان (۲۷ فیصد و ۴۹ فیصد، به ترتیب) می باشد.

تلاشهای موجود برای بهبود شرایط اقتصادی در افغانستان باید با مداخلاتی جهت رسیدگی به این نابرابری در دسترسی به خدمات حمایت مالی همراه باشد. زنان پاسخ دهنده عنوان کردند که با چالش های جنسیتی در دریافت قرضه ها، خصوصا در مورد ارائه وثیقه، مواجه اند - برای مثال، برخی تخمین ها نشانگر این است که کمتر از پنج فیصد اسناد مالکیت جای داده نام اعضای مونث فامیل ها را در خود دارد.^{۲۴} برخلاف آنچه باید باشد، نداشتن امنیت مالی بحیث یکی از دلایل اصلی بخاطر قرضه ندادن به زنان از سوی قرضه دهندگان عنوان گشته است. تحت محدودیت های فعلی، فرصت های اشتغال برای زنان به شکل قابل توجهی کاهش یافته اند، که احتمال اینکه ایشان از عهده بازپس دهی قرضه هایشان برآمده نمی توانند را افزایش می دهد.^{۲۵} زنانی که مورد مشوره قرار گرفتند به تاثیری که محدودیت ها بالای رفت و آمد شان، که توانایی ایشان برای رفتن به دفاتر مالی و صرافی ها، خصوصا در مناطق روستایی، را کاهش می دهد اشاره کردند. این یافته ها نیاز به مداخلات هدفمند جهت رسیدگی به موانع متداول مربوط به جنس در مسیر شمولیت مالی و تقویت اقتصادی زنان افغانستان را برجسته می سازد.

وضعیت درآمدزایی شما نسبت به ۳ ماه پیش چگونه تغییر کرده است؟

^{۲۴} گروه کاری افغانستان در مورد مسکن، زمین و جایداد. ۲۰۲۰. راهنمای مختصر در مورد حقوق زنان در افغانستان.
^{۲۵} این نکته هم از سوی زنان و هم از سوی مردان که مورد مشوره قرار گرفتند عنوان گشت.

«این نابرابری بسیار مشهود است: یک مرد که هیچ تحصیلات یا تجربه ای ندارد برتر از یک زن با سابقه کاری موفق و تحصیلات عالی پنداشته می شود. این واقعیت انعکاس دردناکی از چالشهایی است که در حال حاضر زنان در افغانستان با آنها مواجه هستند.»

این مشوره جویی ها یک اجماع قوی میان زنان و مردان افغان را آشکار می سازد که جامعه بین المللی باید مکانیزم هایی را ایجاد نماید تا سهم گیری زنان در مجامع تصمیم گیری بین المللی را تضمین کرده و معیارهای آن را مشخص سازد. افغان هایی که مورد مشوره قرار گرفتند این احساس را بیان داشتند که مقامات برحال و جامعه بین المللی نمی توانند از دیدگاه های زنان افغان نمایندگی کنند، و بر اهمیت ایجاد روش های سهم گیری مستقیم و غیرمستقیم در پروسه های تصمیم گیری بین المللی در مورد آینده افغانستان تاکید نمودند.

مردان و زنانی که مورد مشورت قرار گرفتند بطور کلی بالای ترویج سه مکانیزم شمولیت توافق کردند.^{۳۶} اولاً، ۵۹ فیصد زنان و ۳۶ فیصد مردانی که مورد مشورت قرار گرفتند خواست خویش برای وجود سهمیه ۵۰ فیصدی برای زنان نماینده در میان اشتراک کنندگان افغان در هرگونه بحث بالای آینده افغانستان بیان داشتند. ثانیاً، حدوداً نیمی از افرادی که مورد مشورت قرار گرفتند ترجیح خود برای یک هیئت که صرفاً متشکل از زنان باشد بحیث ابزار برای مقابله با محرومیت شدید زنان افغان از تصمیم گیری های سیاسی و عمومی بیان داشتند. ثالثاً، دقیقاً نیمی از زنان و نیمی از مردانی که مورد مشورت قرار گرفتند تاکید کردند که یک نهاد مشورتی زنان برای جامعه بین المللی می تواند شمولیت دیدگاه ها و تجربه زنان را در تصمیم گیری های بین المللی تامین نماید.^{۳۷}

زنان افغان بیشتر علاقه مند اولویت دهی به رویکردهایی که امکان اشتراک زنان در جلسات با مقامات برحال را فراهم کند بودند، و کمتر علاقه مند بودند که جامعه بین المللی از جانب ایشان طرفداری نماید. این مشوره جویی ها نشان دهنده یک باور مشترک میان زنان و مردان افغان که مورد مشورت قرار گرفتند بود که اگر قرار است شرایط زنان بهبود یابد، جامعه بین المللی باید «برای زنان تسهیل سازی کند تا مستقیماً با طالبان گفتگو کنند» (۴۵ فیصد و ۴۱ فیصد، به ترتیب). تعداد زنانی که متقاضی صحبت مستقیم با مقامات برحال هستند به شکل دوامدار افزایش یافته است و از ۲۶ فیصد در آگست ۲۰۲۲ به ۳۹ فیصد در نوامبر ۲۰۲۳ و به ۴۵ فیصد در جنوری ۲۰۲۴ رسیده است.^{۳۸} تنها ۹ فیصد از زنانی که مورد مشورت قرار گرفتند صحبت مستقیم و طرفداری جامعه بین المللی با طالبان را بحیث اولویت خویش مطرح کردند، که این امر در میان مردان ۱۷ فیصد بود. این مشوره جویی ها همچنان نشانگر این باور مشترک در میان زنان و مردان افغان بود که «شناسایی رسمی طالبان» شرایط را برای زنان افغان بهبود خواهد بخشید.^{۳۹}

بخش بزرگی از زنانی که در طول این دور از مشوره جویی های دفتر زنان ملل متحد-سازمان بین المللی مهاجرت-یوناما مورد مشورت قرار گرفتند به جامعه بین المللی اصرار کردند اطمینان حاصل کنند که زنان در مجامع بین المللی حضور داشته باشند و قادر به نمایندگی از نیازها و تجارب تمام زنان افغان باشند. در این رابطه، این مشوره جویی ها انتقاد بر دستچین کردن اشتراک کنندگان افغان در اجلاس های تصمیم گیری را برجسته ساخت، و اشاره داشت که به جای آن، شبکه های جامعه مدنی می توانند جهت ایجاد طرزاعمال های انتخاب نمایندگان مناسب تر مورد استفاده قرار گیرند. بطور قابل ملاحظه ای، تقریباً یک چهارم زنان و مردانی که مورد مشورت قرار گرفتند (۲۱ فیصد و ۲۸ فیصد، به ترتیب) این احساس را بیان داشتند که تعامل بین المللی با جامعه مدنی نقش مهمی در بهبود شرایط زنان افغانستان ایفا می کند.

^{۳۶} در ۹۲ فیصد مصاحبه های یک به یک با زنان، پاسخ دهنده حداقل یکی از روشهای متذکره را انتخاب نمود. بحث های گروهی متمرکز با مردان و زنان نیز همواره اهمیت این روش ها را برجسته ساخت.

^{۳۷} تفکیک پاسخ دهندگان به زنان و مردان در این رابطه: یک سهمیه ۵۰ فیصدی برای زنان نماینده (۵۹ فیصد و ۲۶ فیصد به ترتیب)؛ یک هیئت زنان افغان در مجامع بین المللی تصمیم گیری در مورد افغانستان (۴۹ فیصد و ۵۰ فیصد، به ترتیب)؛ و یک نهاد مشورتی زنان در جامعه بین المللی (۵۰ فیصد و ۵۰ فیصد، به ترتیب).

^{۳۸} معلومات از آگست ۲۰۲۲ و از یک سروی جداگانه در مورد اولویت های کلیدی زنان افغان که از سوی DROPS انجام شده است گرفته شده است، که در اینجا قابل دسترسی می باشد: <https://www.bishnaw.com/survey/15-sep-20-22>

^{۳۹} زنان و مردان افغان که مورد مشورت قرار گرفتند به شکل کلی «شناسایی رسمی طالبان» را بعنوان ابزاری برای بهبود شرایط زنان در افغانستان رد کردند، و تنها چهار فیصد و سه فیصد، به ترتیب، عنوان کردند که از این اقدام حمایت می کنند.

زنان افغان بطور خاص به مقامات برحال اصرار داشتند که:

- سهم گیری همه شمول جوامع در پروسه های تصمیم گیری محلی و طراحی ارائه خدمات، بشمول ایجاد پلتفورم های زنان و نشر پلان های شاروالی ها، را در اولویت قرار دهند.
- برچیدن محدودیت ها بالای حقوق و آزادی های اساسی زنان و دختران در افغانستان، مخصوصا آن هایی که حقوق سیاسی و مدنی زنان و دختران را محدود می کند.
- حصول اطمینان از مساوات و عدم تبعیض در دسترسی به نهادهای تصمیم گیری و خدمات، منجمله، خدمات اساسی و نهادهای رسمی و غیررسمی حل منازعات.
- از میان برداشتن محدودیت ها بالای انجوهایی که قادر به ارائه خدمات اساسی و حیاتی برای افغان ها می باشند در سراسر کشور.
- ایجاد شوراهای دائمی زنان جهت بحث و شریک سازی ضرورت ها و درخواست های زنان با تصمیم گیرندگان برحال محلی، بدون هراس از انتقام جویی یا عواقب آن.

زنان افغان به شکل خاص به جامعه بین المللی اصرار ورزیدند که:

طرفداری و تعامل در مورد آینده افغانستان

- ایجاد مکانیزم هایی که تضمین کننده سهم گیری زنان افغان در مجامع تصمیم گیری بین المللی باشد، بشمول روش های سهم گیری مستقیم و غیر مستقیم.
- حصول اطمینان از اینکه زنان افغان در هنگام هرگونه بحث راجع به آینده افغانستان در جلسه حضور داشته باشند، بشمول تسهیل ورود مستقیم زنان در گفتگو با مقامات برحال.
- اولویت دهی به حقوق زنان و نابرابری های مرتبط با جنس بحیث موضوعات مهم همه جانبه راجع به آسیب نرساندن در هرگونه مباحث در مورد آینده افغانستان.

تمویل و برنامه ریزی

- حصول اطمینان از اینکه تلاشهای موجود جهت بهبود شرایط اقتصادی در افغانستان مداخلات هدفمند برای رسیدگی به نابرابری های مرتبط با جنس را در هرگونه مزایا در آینده، بشمول دسترسی به خدمات حمایت مالی، به همراه داشته باشد.